

og at dette i praksis begrænser de negative konsekvenser, der måtte være forbundet med dobbelt stemmeret, hvorfor problemstillingen primært er af principiel karakter.

For så vidt angår problemstillingen vedrørende dobbelt valgbarhed konkluderede det svenske udvalg, at spørgsmålet, henset til kravene om nærvær, vælgerkontakt m.m., må anses for at være af teoretisk karakter uden en egentlig betydning.

Den norske betænkning er på linje med den svenske. Dobbelt valgret kan ifølge udvalget opfattes som principielt urigtigt. Udvalget bemærkede dog, at indvandrere, der har boet i Norge i tre år, har valgret og valgbarhed til lokalvalg, uanset at de også har mulighed for at deltage i lokalvalg i deres oprindelsesland. Det anses således ikke i denne situation for problematisk, at en persongruppe har valgret og er valgbar i flere lande på samme tid. Udvalget bemærkede endvidere, at det for så vidt angår den principielle karakter af spørgsmålet om dobbelt valgret og valgbarhed ikke kan være afgørende, hvorvidt der er tale om valg til lokale eller nationale forsamlinger. Spørgsmålet om dobbelt valgbarhed har ifølge udvalget utvivlsomt alene teoretisk karakter.

Endelig bemærkede det norske udvalg, at der er en formodning for, at det alene vil være et mindretal af persongruppen med dobbelt statsborgerskab, der har en interesse i at deltage i valg i deres oprindelsesland.

Den danske valglovgivning bygger på et princip, hvorefter valgret og valgbarhed til Folketinget som udgangspunkt er betinget af, at en person har bopæl her i riget. Således følger det af grundlovens § 29, at valgret til folketinget har enhver, som har dansk indfødsret og fast bopæl her i riget. Endvidere følger det af grundlovens § 30, at enhver, der har valgret til folketinget, tillige er valgbar. Således forudsættes det, at den, der er valgbar til Folketinget, har bopæl her i riget. Danske statsborgere, der permanent er bosat i udlandet, vil således som udgangspunkt ikke have valgret eller være valgbar i forbindelse med valg til Folketinget. Dog følger det af valglovens § 2, at personer, der er udsendt af den danske stat og beordret til tjeneste uden for riget, anses for at have fast bopæl i riget. Endvidere følger det, at personer, der opholder sig i udlandet, ligeledes anses for at have fast bopæl her i

riget, såfremt de agter at vende tilbage til Danmark inden for 2 år efter udrejsen.

6.2 Ret til diplomatisk og konsulær bistand

I forhold til spørgsmålet om ret til diplomatisk og konsulær bistand er der primært to problemstillinger, som gør sig gældende. Den første problemstilling vedrører den situation, hvor flere stater, hvor vedkommende er statsborger, yder diplomatisk beskyttelse mod en tredjestat. Den anden problemstilling vedrører den situation, hvor en stat ønsker at yde diplomatisk beskyttelse mod en anden stat, hvor vedkommende tillige er statsborger.

Spørgsmålet om diplomatisk beskyttelse er reguleret i Haag-konventionen af 12. april 1930 om visse spørgsmål vedrørende lovkonflikter om statsborgerskab. Det er få stater, som har tiltrådt konventionen, men mange af konventionens bestemmelser er accepteret som gældende folkeretlige principper.

I forhold til spørgsmålet om diplomatisk beskyttelse mod en tredjestat følger det af konventionens artikel 5, at såfremt en person med to eller flere statsborgerskaber opholder sig i en tredjestat, skal denne person af tredjestaten alene anerkendes som værende statsborger i den stat, hvor han har fast bopæl, eller den stat, som han er tættest knyttet til.

For så vidt angår spørgsmålet om diplomatisk beskyttelse i forhold til en stat, hvor en person også er statsborger, følger det af konventionens artikel 4, at en stat ikke kan yde diplomatisk beskyttelse til en af sine egne statsborgere mod en anden stat, hvis statsborger vedkommende også er.

Den generelle opfattelse blandt de lande, som har besvaret ministeriets høring, er, at problemstillingen omkring retten til diplomatisk og konsulær bistand i forhold til dobbelte statsborgere kan løses ved at anvende den folkeretlige regel, der er kodificeret i artikel 4 i Haag-konventionen, hvorefter en stat ikke kan yde diplomatisk beskyttelse til en af sine egne statsborgere mod en anden stat, hvis statsborger vedkommende også er. Storbritannien henviser således direkte til konventionens artikel 4, mens Sverige, Tyskland og Østrig henviser til den folkeretlige regel, der er kodificeret i artikel 4.

Udenrigsministeriet har over for Integrationsministeriet oplyst, at Danmark anvender den folkeretlige regel, der er kodificeret i Haag-kon-